

Typis et Alis
FRAGMENTUM
STEPHANI
DE URBIBUS,

Depromptum ex

Fidelissimis membranis perantiqui codicis Bibliothecae
Seguierianae,

Cura, interpretatione & notis

SAMUELIS TENNULII.

1669

Apud P. E.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Illustri Egregioque Viro
EMMERICO BIGOTIO

Rotomagensi

SAMUEL TENNULIUS.

ominem non unius urbis, sed Orbis civem vel exulem si
sacra & profana monumenta non prodidissent memorie,
tuo exemplo abunde didicissemus. Italiam enim, Germaniam,
Belgarum commune, quæque omnium instar, Galliam tuam
inspexisti, rara fide, pudore, constantia rectique amore comi-
tatus. Quemadmodum ab æternitate, in quam geniti sumus,
differt mortalitas; sic hic diverti, alibi habitare olim nos voluit
providentia, rerumque principio tragicas diras & has inferias
dixit, ut extorres omne ævum per ignota locorum erraremus,
sine certo lare, alienum limen expetentes: quanquam id nostri
negent delicatuli, nec Solem nec pulverem ferre ament. Sua
quemque videlicet fortuna tam severe habet, ne maria & populos
tentaret; salva quoque temporis ratio, si sœminæ sedeant apud
Dominam, habitus honorem, conviviorum elegantiam, gulæ blan-
dimenta & vitiorum delinimenta sectentur. Nati enim melioribus
fatis, quam quos Deus & virtus exercent, velut herba irrigua
succreverunt. Non meruit ignavia invidiam, illos pingui otio mar-
cere ac valere sinamus: Longe alia mens Platoni, Pythagoræ,
Homericæ Ulyssi, aliisque ingentibus animabus, quibus diuturnus
error in sapientiam cessit: non nisi disciplina formati, populorum
nores edocti & nacti nascendi pretia redibant, ad exemplum

mercatoris domum ferebant , in quæ jus nullum fortunæ. Quæ omnia , illustris Bigoti , cum in te suspicio , tum animo grato recolo humanitatem & facilitatem , quæ peregrinationis laborem levavit , ad summorum virorum amicitias viam munivit , ut jure imputares , quicquid optanti mihi obtigerit bis Parisiis , quicquid & Romæ : Nam & ibi te notorem dabam : ibi vixisti , ubi Romani nunc peregrinantur. Ubi leges aram , literas habuisse templum ex mortuis intelligebas ; unde attulisti , quæ literatus orbis suspensis votis animisque complectitur. Si quæ in Oceanum , cui se debent , labuntur ; si ditissimus Deorum , quanquam omnia possideat , etiam tenuiorum munere colitur ; Ductus ego Virtute & fama , quibus ignorantiam recti & invidiam es supergressus , hoc genuinum Stephani fragmentum , hoc est , descriptiones locorum peregrinatis haud indignas , tibi dico & consecro , non benevolentiae tuæ redhostinentum (quando enim tantæ gratias referrem ?) sed opinionis nostræ argumentum. Ideo te magni & bene æstimamus , quia virtutes & in Belgis gignuntur atque habent exemplorum spatia. Sic valeas , sic me ames. Neomagi in Batavis. a. d. 5. Idus Januarias CIO IDC LXIX.

RESTITUENDA IN STEPHANO DE URBIBUS

Ex

Fidelissimis membranis perantiqui codicis Bibliothecæ
Seguierianæ,

Curante & Interprete

SAMUELE TENNULIO.

Δ' ΤΜΗ πόλις Ἀχαΐας,
ἐσχάτη πρὸς δύσιν, ὅθεν
καὶ Καλλιμαχὸς ἐν Ὀπιδασί-
μασιν.

Εἰς Δύμην ἀπὸ νῆας Ἰ. Ἀχαϊκῶν.

DUMA est urbs in Achaïa,
ultima ad occidentem; quam-
obrem quoque Callimachus ait in
suis Epigrammatibus.

Profectum Dumam Achaïcam.

καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκα-
λεῖτο, ἢ ἡ πόλις Στρατός. Ὑστερον
ἢ καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα Δύμη
ἐκληθήσαν. λέγει καὶ πλινθι-
νικῶς, ὡς Ἀπολλοδώρου. Τε-
των ἀπέχουσα σαδίας ΡΚ, ἐσχά-
τη κῆται πρὸς δύσιν Δύμης. ὁ
πολίτης Δυμαῖος. Ἐφορὸς ΚΔ.

Duma etiam olim regio appella-
batur; Urbs vero Stratus. Poste-
rioribus temporibus & urbem &
regionem vocaverunt Dumam.
Dicitur etiam in plurali numero, ut
apud Apollodorum. Ab illis vigin-
ti & centum stadia distantes Du-
mæ, sitæ ultimæ sunt in parte occi-
dentali, Civis vocatur Dumæus;

Πα-

A Epho-

Παραθροισίδης ἢ Ἐρατοῦς εἰς
τὸ Δυμένω, πρῶτον μὲν οἱ δυ-
μεῖοι καταπληγότες.

Καὶ Πausanias ἐν Βοιωτι-
κοῖς. Ἄνδρι Δυμεῖω σπείδω μὲν
ἀνελωδῶ νίκην. Καὶ πύλιν.
Δυμεῖοις μὲν ἐστὶν Ἀθηναῖς ναὶς καὶ
ἀγαλμα. Καὶ ἐν τῷ α'. τὰ δὲ
πρὸς Ἀχαΐαν Δυμαίων εἰσὶν
ἔμμεροι. Καὶ Ἀπολλοδώρου, ἡ
ὅτε τέτε Ἰππιμένειρος. Τὸ δὲ
χῶρον ἔχουσιν Δυμαῖοι. Καὶ Φί-
λις. Σικελικῶν α'. Ἐπὶ τὸ
λυμπιάδων, καθ' ἣν ὁ Βοιωτὴς
ἐνίκα σπείδων. Καὶ Ἀπολλοδώρου
ἐν χρονικῶν α'. Πόλεμῳ ἐνέση-
πὶς π Δυμαίσις. ὅθεν καὶ Θεόπι-
πτος μ'. Προσέτι καὶ τὸ πόλεως
ἦσαν τὴν μὲν Συρακοσίαν Ἀθήνας καὶ
Ἡρακλείδης, τὴν μὲν Φόρων
Ἀρχίλαῳ ὁ Δυμεῖος. Τὸ βῆ-
λυ δὲ Δυμεία, Εὐφύριον. Ἡ δὲ
ἔχουσιν κληρίδα, Ἰππύφύριοι Δυ-
μαῖοι. Ἐὰρ τὸ πρὸς δύσει Ἰπ-
πύφύριοι. Ἰππύμαχος δὲ Καυκω-
νίδα. ὅσιν αὐτῶν, ὅτε καὶ
καὶ πτωμῶ, ὡς Διρκίας.
Ἰππύ δὲ Ἀστυίδα. Διατέλλει
δὲ τὴν Ἡλείαν κατὰ τὴν Βυπρασίαν
Ἀρίστον τῶν πτωμῶν. Δεξιπύχου
Δύμιος, ὡς Βοιωτῶν. Ἀν-
τίμαχος δὲ ἐν Ἐθναῖος.

Ephorus libro xxiv. Cum exerci-
tus proximaret Dumæ, primum
quidem Dumæi sunt perculsi.

Et Pausanias in Boeoticis : Viro
Dumæo, qui stadium vicerat. Et
iterum : Dumæi quidem habent
Minervæ ædem & simulacrum. &
in libro primo. Hac parte ad A-
chaïam Dumæis sunt contermini.
Et Apollodorus, vel qui ex
illo fecit epitomen, ait. Regio-
nem quidem possident Dumæi.
Et Philistus libro primo de rebus
Sicilorum. Olympiade, qua Boeo-
tas vicit stadium. Et Apollodorus
primo Chronicorum. Bellum ge-
rebant Dumæi. Unde & Theo-
pompus libro quadragesimo. In
urbe Syracusanis præerant Athenis
& Heraclides, sed mercenariis Ar-
chelaus Dumæus. Ejus fæmini-
num est Dumæa. Euphorion.
Quæ habes naturalia Zephyriæ
Dumææ. Quia Zephyrus est ad
occidentem. Antimachus vocat
ipsam Cauconidem, a fluvio Cau-
cone, ut Dircæas: quidam etiam
Aspidem. Separatur ab Elea,
secundum Buprasiam, Ariso flu-
vio. Dicitur & Dumius, ut Boe-
besimius. Antimachus vero in quin-
to Thebaidos.

Εἰ δὲ σὺ πῶς μάλα πρὸς φρων
 ΠάικερⓈ ἀμοιβῶν
 Ὡμίλησαι, ὡς διεπίρρουπι Δύ-
 μιον ἄν.

ΔΥΝΔΑΣΟΝ πόλις Καρίας
 ἈλέξανδρⓈ ἐν τῷ περὶ Καρίας
 β. Αὐθις δὲ Πητὶ Δυνδάσαν καὶ
 Κάλυνδα ὁρμησται. τὸ ἐθνικὸν
 Δυνδάσους, ὡς Πηρασεύς.

ΔΥΡΒΑΪΟΙ ἐθνⓈ καθῆκον
 εἰς Βακτρίας καὶ τὴν Ἰνδικήν. Κτη-
 σίας ἐν Περσικῶν ἰ. χώρα δὲ
 πρὸς αὐτὴν πρὸς σκίαν. Δυρβαῖοι
 ἔπειτα δὲ δαίμονες αἰσδρες καὶ πλε-
 σσοὶ καὶ κάρτα δικαιοὶ εἰσι πρὸς
 τὴν Βακτρίαν καὶ Ἰνδικὴν κατα-
 πύοντες.

Οὐπι ἔπειτα ἀδικῶσιν, ἔπειτα δὲ πο-
 κλείνουν ἀνθρώπων ἐθένα. Ἐὰν
 δὲ ἐν ὁρῶσιν ἐν τῇ ἐδῶ Χρυσίου
 ἡ ἱμάτιον, ἢ δὲ γυμῶν, ἢ ἄλλο
 ἢ, ἐδὲν δὲ ποικιλήσονται αὐτοί, ἔπειτα
 δὲ πεπνέων, ἔπειτα ἐδῶσιν, ἔπειτα
 νομίζουσιν, ἐὰν μὴ ἰσῶν εἶνεκεν.
 ἀλφίται ἢ πνέων λεπτόπτεροι,
 καθῆπερ οἱ ἑλλήνες, καὶ ἐδῶσιν
 καρπὸς.

ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ πόλις Ἰλλυ-
 ρική, ἘπιδάμνⓈ κληθεῖσιν
 Δυρρὰχίον, τὰ ἐν θυγατρὶ
 Μελίσσας, ἥς καὶ ΠοσειδῶνⓈ
 Δυρράχιον. ἀφ' ἧς ἐπὶ ἐν
 Ἐπιδάμνῳ τῷ Μελισσῶνι,
 ἐνθα Ποσειδῶν αὐτῇ σωῆλθεν.
 Με

Auxiliator eras ipsos comitatus ami-
 cus ;

Ut fuerit tandem vastata urbs Dumia
 vobis.

DYNDASUM est urbs Cariae.
 Alexander in libro secundo de Ca-
 ria. Ibant vero iterum Dyndasum
 & Kalyndem. Ejus gentilitium est
 Dyndaseus, ut Pegaseus.

DYRBÆI sunt gens porrecta ad
 Bactros & Indiam. Crelias in deci-
 mo Persicorum, apud quem & re-
 gio exponitur. Isti Dyrbæi viri
 beati & divites sunt & Justissimi,
 ad Bactriam & Indiam pertinen-
 tes.

Illi neque injuriam faciunt, neque
 quenquam hominum occidunt.
 Si vero in via inveniant aurum, aut
 vestem, aut argentum, nihil eo-
 rum auferunt : neque pistorum
 exercent, neque panes edunt, ne-
 que id fas putant, nisi Sacrificii
 causa : Sed conficiunt tenuissimas
 polentas more Græcorum, &
 fructus comedunt.

DYRRACHIUM urbs est Illyrica,
 vocata Epidamnus ab Epidamno,
 qui filiam habuit Melissam ex
 qua & Neptuno natus est Dyrra-
 chius. Ab illa est in Epidamno lo-
 cus appellatus Melissionius, in
 quo Neptunus cum illa coïvit.

A 2 Post

μετὰ δὲ τὸ Ρίζονικόν Λίον ἔστι
πόλις καὶ Ἀκρόλιος, καὶ Ἐπί-
δαμνος, Κερκυραίων κτίσμα, ἢ
νῦν Δυρράχιοι ὁμωνύμως τῇ
Χερρόνησσι παλαιῶν λεγομένη,
ἐφ' ἧς ἱδρύεται, ὡς φίλων.

Δέξιππος δὲ ἐν Χρονικῶν ι.
Φησιν ἕτως. Καὶ Μακεδόνων
τὸ μὲν Ἐπίδαμνον, εἰς ὑστερον δὲ
Δυρράχιον μετανομασθεῖσαν,
πόλιν τῇ Μακεδονίᾳ μεγάλην καὶ
βδαιμόσια κατὰ κράτος αἰρῶ-
σιν. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ
μὲν τὸ Δυρράχιον αὐτῷ καλεῖ.
Δυρραχίς τ' Ἐπίδαμνος ἐπαγ-
χάλε χθονὸς ἀκτῆς.

Ἔστι καὶ ἄλλη ἕως Λακωνικῇ μία
τῇ. ἱερεῖα δὲ καὶ ἡ χώρα τῇ
Ἰλλυρίας Δυρραχία. Εὐφωρίων,

Ἄστρα Δυρραχίης π. καὶ εὐνοία
Ταυλανίων.

Καὶ ἀπὸ τῆς Δυρράχου τὸ τῶ-
τε ἀρσενικόν, ὡς τὸ Ἀνάκτορον τὸ
Ἀνακτορεῖον, Βυζαντιον Βυζαν-
τίον, Θέραιον Θέραιον, Κέρ-
αιον Κέραιον. Εὐραποθένης γ'
τετραγραφωμένων. Ἐχόμενοι
οὖν ἐστὶ Ταυλαῖοι. Πόλις δὲ
ἑλληνικῇ Ἐπίδαμνος. Πρὶν Χερρό-
νησος τῇ καλεσμένης Δυρραχίης.
Ποταμὸς δὲ Δρύλων καὶ Λαῖος.
Περὶ ἧς οἱ Κάδμος καὶ Ἀρμονίας
τάφοι δείκνυνται. ὅπως δὲ νῦν
Δυρ-

Post finum Rizonicum est urbs
Lissus & Acrolissus & Epidamnus,
condita a Corcyraeis, quæ nunc
simili nomine, ut illa prior in Cher-
roneſo, dicitur Dyrrachium, in
qua confedit, ut ait Philo.

Dexippus vero in decimo Chro-
nicorum ita ait: Et Macedonum
exercitus Epidamnium, quæ postea
trans-nominata est Dyrrachium,
magnam & fortunatam Macedo-
niæ urbem vi capit. Sed Alexan-
der in sua Europa illam vocat
Dysrachium cum litera S.

Ad mare Dysrachii est Epidamnus
in acta.

Est & alia quædam hujus nominis
urbs in Laconica, una ex centum:
Vocatur quoque regio Illyrii Dyr-
rachia, Euphorion.

Urbes Dyrrachia gentes quoque Tau-
lantinae.

Constat quod ejus masculinum est
Dyrrachius, quemadmodum ab
Anactorum venit Anactorius, a
Byzantium Byzantius, a Thurium
Thurinus, a Curium Curius. Era-
tosthenes in tertio Geographico-
rum. Domini regionis habitant
Taulantii: urbs vero Græca est
Epidamnus in Cherroneſo, quæ
vocatur Dyrrhachium. Fluvii Dri-
lon & Læus, apud quos ostendun-
tur sepulchra Cadmi & Harmoniæ:
Atta-

Δυρράχωνοι λέγονται. ἔτι γὰρ
 καὶ Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς
 Φησι. Καὶ τῶν αὐτῶν πόλεις Δυρ-
 ραχηνῶς π καὶ Ἀπολλωνιάδας
 ὑποδήρηται. Καὶ Εἰρήνιος Φί-
 λων ἐν τοῖς ἰατρικοῖς Δυρράχη-
 νὸν ἀναγεῖ Φίλωνίδην ἔτος.
 Ἀσκληπιάδης ἀκούσας ἔχει τίτον
 Αὐφίδιον Σικελὸν καὶ Φιλωνίδην
 Δυρράχην, ἔν Νίκωνα Ἀκρε-
 γαντῖνον. Καὶ πάλιν. Φιλωνίδης
 ἦ ὁ Δυρράχηνος ἦκεσε μὲν Ἀσ-
 κληπιάδα, ἰατρούσας ἦ ἐν τῇ
 πατρὶδι ἐνδόξως, συνεπέξατο
 βιβλία μέλεις ἦ Πανουσίας ἡ.
 περὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν πόλεως
 ἔτος.

Ἐπιδάμνιοι μὲν χάριον ἦν περ
 καὶ ἐξ αρχῆς, πόλιν ἦ ἔτι τῶν ἀρ-
 χαίων ὅτι ἡμῶν ἔχουσιν, ἐκείνης
 δὲ ἀφρησκῶν ὀλίγον, οἶον
 ἦ τῇ πόλει Δυρράχην ἀπὸ τῶν
 οἰκιστῶν.

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΝ, πόλις Πι-
 ούας, ἀπὸ Δυσποντίου Πέλο-
 πος, ὅστις ὁδὸν τῇ ἐξ Ἡλίδος
 εἰς Ὀλυμπίαν. Ἀπὸ τούτης Ἀντι-
 μαχὸς ἦν Ὀλυμπιονίκης, νική-
 σαις ἐν Ὀλυμπιάδι στίδιον. Φλέ-
 γων ἐν Ὀλυμπιάδι δ. Ἀντιμα-
 χὸς ἡλίδος ἐκ Δυσποντίου στί-
 διον. Καὶ ἐν κζ. Δαίππος
 Κροτωνιάτης πύξ Ἡλείων ἐκ
 Δυσ.

Attamen nunc dicuntur Dyrrache-
 ni. Ita enim & Balagrus in Mace-
 donicis loquitur. Et illorum urbes
 sunt divisæ inter Dyrrachenos &
 Apolloniatas. Herennius Philo-
 quoque in libro de re medica,
 Dyrrachenum Philonidem ita de-
 scribit. Asclepiades auditores ha-
 buit Titum Aufidium Siculum &
 Philonidem Dyrrachenum, & Ni-
 conem Acragantinum. Et iterum.
 Philonides vero Dyrrachenus au-
 divit quidem Asclepiadem, &
 cum in patria magna cum gloria
 medicinam exerceret, composuit
 libros XLV. Loquitur autem Pau-
 sanias in Eliacis ita de vetere, quæ
 nunc est urbe.

Agrum Epidamnii nostra ætate
 tenent, quem jam ante ab initio:
 oppidum non idem quod priscis
 temporibus, sed quod a vetere
 urbe non longe abest, & a condi-
 tore Dyrrhachium appellatur.

DYSPONTIUM est urbs Pisæo-
 rum, a Dyspontio Pelopis filio, in
 via, quæ ex Elide ad Olympiam du-
 cit. Ex hac urbe natus fuit Antima-
 chus Olympionices, qui stadium vi-
 cit in Olympiade, ut testatur Phle-
 gon in quarta Olympiade. Antima-
 chus Eleus ex Dyspontio stadium:
 & in vigesima septima. Dahippus
 Crotoniates pugil Eleorum ex

Δυσποντίῃς πύλαισιν. Μένου-
 νη δ' αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν πα-
 ρανύμοις, γράφων ἕτως τὸ ἐθνι-
 κόν· Οἱ δ' Δυσποντίῃς αὐτῶν τὴν
 πόλιν Δυσπόντον καλοῦσιν.
 ἐλίζοντο γὰρ Δυσποντίῃς αὐτῶν
 τὴν Πέλοπτον ἢ Δύσποντον.

ΔΥΣΤΟΣ πόλις Εὐβοίας.
 Θεόμπουτος ἐν Φιλίππων καὶ δ.
 Ἀπερτίσας δ' ὅν ἐν αὐτῇ περὶ
 κίᾳ τῆς Ερετριέων, ἐστράτω-
 σαν ὅτι πόλιν Δύστον. τὸ ἐθνικόν
 Δύσιον.

ΔΩΔΩΝΗ πόλις τῆς Μο-
 λοσσιδῶν ἐν Ἠπείρῳ, καθ' ἣν
 Δωδωναῖον ζῶς, Δωδώνης
 μεδών, καὶ Διοῦσιον.
 Δωδώνης Ἠπειροῦ ἀπείρατος
 ἐκ πάντων.

Φιλόξενος δὲ ὁ πρὸ Ὀδυσσεύων
 ἱστορηματίζων, διὰ τῆς Θε-
 τταλικῆς καὶ Θεσπρωτικῆς, ἕτως
 Δωδωνίῳ τὸν Φησὶ τὴν Θεσπρω-
 τικῆν, ἐν ἣ τὸ μαντεῖον ἐκ τῆς
 ὀρεῖς. Ἰππερὶ δὲ ἡ Θετταλική,
 ἀφ' ἧς Ἀχιλλεύς καλεῖ τὴν Δία,
 ἔσκε δ' ἕτως Ἰππερικλήδων τὸ
 ἀμφὶ Σελῆς, οἱ ναῖον ἱστο-
 ρῶνται ἀντιπρόθεος χαμυδῶναι.
 Πῶς γὰρ τῶν μένων τὸν
 Θετταλικῆς καλῶν αὐτὸν;

Οὕτω δὲ καὶ Ἐπαφροδίτου ἐν τῇ
 πτ

Dyspontio quadrigas vicit. Try-
 phon quoque in denominativis hu-
 jus urbis meminit, dum ejus gen-
 tititium ita scribit: Dyspontii non
 ab urbe Dyspontio appellantur.
 Dicebantur enim a Pelopis filio
 Dysponto Dyspontii.

Dystus est urbs in Euboea. Theo-
 pompus in xxiv Philippicorum.
 Cum Eretrienfium vicinos ad de-
 fectionem sollicitasset, duxit ex-
 ercitus ad urbem Dystum. Ejus
 gentilitium est Dystius.

DODONE est urbs Molossi-
 dis in Epiro, in qua est Jupiter
 Dodonæus, Dodones Imperator.
 Hinc ait Dionysius.

Dodonæ Epirus multum se porrigit
 ingens.

Philoxenus autem, qui commen-
 tarios scripsit in Odysseam, scri-
 bit duas esse Dodonas, Thessali-
 cam & Thesproticam: ita nunc
 appellant Thesproticam, in qua
 oraculum redditur ex quercu. Al-
 tera vero Thessalica, a qua Jovem
 Achilles vocat; videtur vero ita
 appellatum templum, circa quod
 habitant Selli, oraculorum inter-
 pretes, qui illotis pedibus humi
 cubant Quomodo enim Sellorum
 faceret mentionem, si ex Thessa-
 lica Jovem invocaret?

Ita & Epaphroditus in Iliados
 P. magni

π τ' Ἰλιάδῳ ἡμᾶς τὸν ἐν Δω-
δώνῃ ἔχοντα Πηφαιὸς μαι-
τεῖον, τὸ δὲ εἰς Δωδώνην φάτο
βήματα. Ἐπικέκληκε δ' Ἀχιλ-
λῆς τὸν ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ γαίηνων-
τα θεόν, ὡς καὶ Πίνδαρος ὁ ὕ-
χεται τῷ Λυκηγῆναι, καὶ ὁ Χρύσης
τῷ Σμινθῇ. Τὸν δὲ Δωδωναῖον
ἔλεγον καὶ ταῖον. Ζηνοδότος δὲ
γράφει Φηγωναίη, ἐπεὶ ἐν Δω-
δώνῃ πρῶτον Φηγὸς ἐμαντῶετο.
Καὶ Σείδας δὲ φησι, Φηγωναίη
Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, ὃ
τέτερον Πηκαλῆϊον. Ἐπεὶ δὲ
γράφει Βωδωναίη. Πόλις γὰρ
εἶναι Βωδώνην, ὅπερ ἡμᾶς παρὰ
Κινέας δὲ φησι πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ
εἶναι, καὶ Φηγὸν καὶ τὸν Διὸς μαι-
τεῖον εἰς Ἡπειρὸν μετακινήσθαι.
Ὡνόμασται δὲ καὶ Ὀρεσίβυλον,
ὡς Ἐπιφρόδιτος ἱστορηματι-
κῶν τὸ βιβλίον, ὅπερ Δωδώνης
μῆκος τῶν Ἀκεαῖδων νυμφῶν.

Ἀκεσφόδωρος δὲ ὁπὲρ Δωδώνης
Διὸς καὶ Εὐρώπης. εἰς δὲ ὁπὲρ
Δωδώνος ποταμοῦ, ὃν ὁ Ὀρεσίβυ-
στις ὁ τεχνικός ἐν τῷ α' τῇ καθολῇ,
λέγων ἔτιος. Δωδὼν ποταμὸς
Ἡπειρῶν. Διήτω δ' εἰς Δωδώνην,
αὐτὴ καὶ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἡ περὶ
ἄλλοις καὶ Μνασέας. Λέγεται καὶ
Δωδών, ἥς τὸ γυνικῶς Σοφοκλῆς
ὀδύσ-

P. magni facit Dodonæos, quod
habeat conspicuum oraculum:
Jovem autem dicit pervenisse ad
Dodonem. Achilles vero Deum,
qui est in Theffalia, nominavit vi-
cinum, ut etiam Pindarus invocat
Apollinem natum in monte Ly-
cæo, & Chryses Sminthium. Di-
xerunt quoque templum Dodo-
næum. Zenodotus scribit *Phegonæ*,
a Φηγός h. e. fago: quia in Do-
done primum fagus edidit oracula.
Suidas vero scribit esse in Theff-
salia templum Jovis Phegonæi, &
ab eo ita cognominari. Alii scri-
bunt *Bodonæ*: urbem enim esse
Bodonem, ubi Jupiter colitur.
Cineas autem dicit & Phegum in
Theffalia esse urbem, & oraculum
Jovis in Epirum esse translatum.
Secundum vero Thrasylbulum
(quæ secunda ratio habetur etiam
in commentariis Epaphroditii) ap-
pellata est ab una Oceani Nympha
Dodone.

Sed Accestodorus dicit a Dodo-
ne, filio Jovis & Europæ. Proba-
bile autem est appellatam a fluvio
Dodone, quem juxta urbem po-
nit Technicus in libro primo histo-
riæ universalis, dum ita ait: Do-
don est fluvius Epiri. Quæ autem
sunt Dodonæ, hæc & altera in Ita-
lia, ut inter alios & Mnaseas testa-
tur.

Ὀδυσσεὺς Ἀκαυτοπόλῃ. Νόν δ' ἔπειε εἰς Δωδῶν, ἔπε Πυθικῶν *** ἵς ἀπέσις. Καὶ δοπκῶ. Δωδῶνιν αἶων ζεὺς ὀρέσσι βροτῶν. Καὶ ἐν Τραχινίαις. ὧς τ' παλαιὰ Φηρὶν ἀνδρῶν παπὶ Δωδῶνι διοτῶν ἐκ πλειάδων ἔφη. Καὶ Καλλίμαχος. Τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον ἐν ἡχωχαλκὸν ἤγειροι. Καὶ τ' αἰλιά-νικλ' Φησιν Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν ἀνίω.

Ἰκομῃ εἰς Δωδῶνα Διὸς Φη-
γείο παρ' ἦν.

Λέγῃ δὲ ἐπὶ εἰς Ω. Σιμμίας
ὁ Γόδιος.

Ζεὺς ἐδ' Κρονίδας μάκαιρ
ὑπεδέξατο Δωδῶ

Ἡ δῶνατο ἢ Δωδῶν. ἤμι-
κῇ μὲν τ' λοιπῆς κινήσεως ἐκ κλί-
σις εἶναι τ' Δωδῶν, ἐπερ ἡ ἐν
χερσὶ τ' πείρας ἡ αὐτῆς. Διὸς
περ εἰκὼν ὁ Τραχινίος μετὰ πλά-
σμός ἐστι καὶ τὸ ἰδιον ἐν ταύτης
ἐκρηκνὺς ὡς πεπνυμένος, εἰ δὲ ἵς
χρηματίζειν, ἔστι Δωδώνιος,
ὡς Πλευρῶν. Πλευρῶν, Καλυδῶν.
Καλυδῶν. Καλυδῶνι, τ' ἰ-
μῶντι Δωδώνης Δωδωναῖος.
Ἐκατῶ. Εὐρώπῃ. Μολοσ-
σῶν ὡς μεσημβρινῆς ἱκίεσσι
Δωδωναῖοι. Καὶ ὁμηρ.

Ζεὺς ἀνα Δωδωναῖς.

Καὶ

tur. Dicitur etiam Dodon, cujus genitivus est apud Sophoclem in Ulyssē flagris cæso. Nunc nemo abibit ad Dodonem aut mulieres Pythicas. Item Dativus. Jupiter, qui exaudit mortales, habet eundem Dodoni larem. Et in Trachiniis: Sic antiquam sagum respondisse olim in Dodone geminis columbis oracula reddentibus dicit. Et Callimachus. Æs igitur Dodonæum suscitaverunt. Et Euphorio per accusativum effert Dodonem, in Anio.

Venimus ad Dodonē Jovis sagini fatidicā.

Dicitur etiam per O, ut apud Simmiam Rhodium:

Jovis Saturnii sedem beata Dodo
suscepit:

Poterat vero Dodonis genitivus cum reliquo casu esse declinatus a Dodon; si quidem hujus urbis nominativus erat in usu. Quare videtur artificialis mutatio termini esse melior, quam ejus gentilitium, quod non est in usu; quo tamen si quis uti velit, erit Dodonius, ut a Pleurone venit Pleuronius, a Calydone Calydonius: fed a Dodona est Dodonæus. Hecataeus in Europa. In Moloffis Dodonæi habitant ad meridiem. Et Homerus.

Jupiter Rex Dodonæe.

Et

Καὶ ΚρατῖνⓈ Αργυλόχοις. Δω-
δωναίῳ κυνὶ βωλοκῶπῳ πίτῃ
γεράνῳ περσοικαίῳ. Καὶ τὸ θῆ-
λυ Δωδωνίς ὅτῳ δὲ Δωδώνη, ὡς
Παλλύνη Παλλυνίς. ἈπολλωνίⓈ.
Στάραν Ἀθηνᾶν ΔωδωνίδⓈ.
ἤρμασε Φηγυρ.

Καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκα-
στοπλῆγι. Τὰς Θεσπιῶδες ἱε-
ρέας Δωδωνίδας. ἈπολλόδορⓈ.
ὅτι ἐν αὐτῇ θεῶν, τὴν Δωδωναίον
ἔταως ἐτυμολογᾷ. Καθ' ἡμέραν οἱ τὴν
Δία Δωδωναίον καὶ καλούμεντες,
ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ. Πε-
λαζικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν.
Ἔστι δὲ ἡ Δωδωναίον χαλκῆον
παροιμία ὅτι τῇ πολλὰ λα-
λάντων, ὡς Μενεδήμων Φησίν.
ὅτῳ δὲ τὴν ναὸν δὲ Δωδωναίᾳ Διὸς
τοίχας μὴ ἔχοντες, ἀλλὰ τε-
λπιδας πολλὰς ἀλλήλων πλεῖστον,
ὥστε τὸ ἐνὸς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ὡς ἀπέμ-
πειν ἀλλὰ τὴν ψαύσεως τὴν ἐπὶ χη-
σιν, ἐκείῳ ἀμείνεται τὴν ἔχον
ἄλλοις αὐτοῖς δὲ ἐνὸς ἐφάπτηται.
ἡ παροιμία δὲ ἡ Φησιν εἰ μὴ
χαλκῆον, ἐν αὐτῷ λέβητας ἢ
τελπιδας πολλὰς.

Προσέτιον ἐν τῷ πενηντῇ
Πολέμωνι ἀκρεβῶς τὴν Δωδωνίαν
ἐπισταμῶν, καὶ Ἀριστίδη τὰ
τέτα μεταγεγραφέν, λέγοντι
κτ' τὴν β'. ἐν τῇ Δωδώνῃ εὐλοῖ
β' ὡς ἀλλήλοισι καὶ παρεχόμεν ἀλ-
λή-

Et Cratinus Archilothis. Dodo-
nao cani occanti affimilis mamma
est Gruī. Fœmininum est Dodo-
nis, à Dodone, ut a Pallyne est
Pallynis. Sic Apollonius.
Pallas adaptavit puppem ex Dodoni-
de quercu.

Et Sophocles in Ulysse stimulis
percussio ait, Fatidicas sacerdo-
tes Dodonidas, Apollodorus autem
in libro primo de Diis talem indi-
cat originem hujus nominis: Jo-
vem Dodonæum vocant, quod
dat nobis bona, a δίδωμι. Pelasgi-
cum vero à πέλας & γῆ, quia est
proximus terræ. Æs Dodonæum
quoque proverbialiter dicitur de
iis, qui multa loquuntur: ut Me-
nedemon ait, quia templum Jovis
Dodonæi non habet parietes, sed
multos tripodas sibi invicem pro-
ximos; ita ut qui unum attingit,
per contactum transmittat reso-
nantiam, & unicuique immaneat
repercussio, donec iterum unum
attingat. Proverbium vero non
dicit, nisi æs: in alio, lebetes
& tripodas multos.

Assentiendum igitur Polemoni,
qui singula descripsit, & accurate
Dodonem cognovit; ut quoque
Aristidæ, qui ejus opera descripsit,
affirmanti in libro secundo. In Do-
done sunt duæ columnæ sibi invi-

λήλων, καὶ * Ἰπὶ μὲν ἡτέρεα
χαλκίον ἐστὶν ἔμμεγα. τοῖς ἡνῶ
ποδὶ ἀπλήσιον λείβησι, Ἰπὶ ἡ
ἡτέρεα παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ
χειρὶ μαστίγον ἔχον, ἔκ τ' τὸ
δεξιὸν μέρ' οὗ τὸ λεβήτιον ἔχων
κίων ἔστηκον. ὅτ' αὖ ἔν' ἀνεμον
συμβῇ πνεῖν οὗ τ' μάστιγ' ἰ-
μαύτας χαλκῆς ὁντας ὁμοίως πῆς
ἀληθινοῖς ἱμάσιν, αἰωρεμένης
ὑπὸ τ' πτόματ', σιέβαι-
νε ψάειν τ' χαλκίς, καὶ πτό-
αδελείπῃς πνέειν, ἕως αὖ ὁ
ἀνεμ' ἀλαμένη, καὶ κ' μέν
πνέειν ἡμετέρας φησὶν ὁ Τάρ-
ραϊ.

Εἰ μὲν λάβῃ τ' μάστιγ',
οἶδε ἱμαῖτες *** πεπιώκατον.
Παρεὰ μέντοι τῆς Ἰπὶ χεῖ-
ρὸς ἡτέρεα, ὡς ἐπείπερ ἐνὶ πτε-
ρὶ μὲν ὑπὸ μάστιγ' ἔχει δ' Ἰπὶ
πτερὶ χεῖρ' ὡς χαίμερ' ἔχει
Δωδωνίης ἀπαρχῆς, αἰό-
τως εἰς παρρημίαν παρερρη-
μένη, αὐτῆς Μέναστ' ἐν
Ἀρήν' ὄρω. Εἰ δ' ἡ κινήσῃ μόνον
τὴν ἀνελίξιν πτερὶν ὡς, ὡ-
πτερὶν καλῇ, πέρας πτερὶ λα-
λίας τὴν Δωδωνίαν αὐτὴν χαλκίον
ὁ λέγουσι ἔχειν, ἀν' αὐτῇ ψαβ-
ὁ πτερὶν, τ' ἡμέρας ὅλην, κα-
ταπαύσῃ ἡνέον, ἡ πτερὶν λα-
λῆσαι, νύκτα γὰρ προσλαμ-
βαίνει.

cem parallelæ & vicinæ: In altera
quidem est æneum vas non ma-
gnum, simile lebetibus hodiernis,
in altera puerulus, habens in manu
dextra flagellum, ad cujus dex-
trum latus consistit columna pel-
vim sustinens: Cum igitur ventus
incepit flare, etiam flagelli funes
ænei, non secus ac veri & naturales
funes, cum à vento attolluntur,
percutiunt illud æneum vas sine in-
termissione, quamdiu ventus du-
rat: Et cum nostris idem affirmat
Tarræus.

Si acceperit flagellum, illi funes
ceciderunt. Ab incolis audivimus,
si flagello verberetur, longo tem-
pore sonum durare, cum Dodo-
ne ventis gaudeat, cessisse ve-
risimiliter in proverbium, cujus
meminit Menander in Comoedia,
quæ inscribitur gestator sacrorum
arcanorum. Si vero quis solum
moveat hanc Myrtilen, quam
nutricem vocat, finem loquelæ
facit æs Dodonæum, quod di-
cunt sonare per totum diem, si
quis transiens illud tetigerit, & ci-
tius desinere, quam illam loquen-
tem; noctem enim addit loquelæ.

ΔΩΝΕΤΤΙΝΟΙ ἔθνη Μο-
λοσσίων. Ῥιανὸς δ' Θεσσαλικῶν.
Ἀπὸρ Δωνέτινοι ἢ δ' ὀπτηρεὶ Κε-
ραῖνες. καὶ ἐν τῇ ζ'. ἐπὶ αὐτῇ Δω-
νέτινοι ἀπὸρ ὀκτώ καὶ δέκα
κᾶρες.

ΔΩΡΑ νῆσος ἐν τῷ περσικῷ
κάλπῳ, κατὰ Στράβων 15. Τὸν
Δεμαζιῶν ἐπάρχειν νῆσον Ἰνδὸς
τῇ ἐν τῷ Περσικῷ κάλπῳ, κα-
λᾶσσι τῇ τῇ νῆσον Δῶρα. ὁ νη-
σιώτης Δωρίτης. ὡς ἔστι Στα-
γίρεα Σταγίρετης, Ἀβδηρεα
Ἀβδηρέτης. ἔτω καὶ ἄρα. Εἰ
τῇ τῇ χώρας πῶς χαρακτη-
ροῦσθαι δέ, Δωριῶν, ὡς
Σωφριῶν. Ἀραξίῳ Νισι-
βίῳ.

ΔΩΡΙΟΝ πόλις μία τῶν τετῶν,
ὧν Ὅμηρος μνημονεύει. καὶ
Πτελεόν, ἔλπε καὶ Δωριον.
Δικαίαρχος δὲ πέντε πα-
τας εἶναι φησὶ, καὶ Πτελέας, ὁ
Ππτελὸν τῇ μίαν καλεῖ.

Κατὰ τὴν πρῶτην ἔβριξ τῇ ἑλ-
λαδῶν βιβλίῳ. τῶν δ' ἐν τῇ
Πελαγονίῳ. χώρα Δωριέων
κατοικούντων μέγιστον τῇ ἐν τῇ

DONETTINI sunt populus Mo-
lossorum. Rhianus in libro quarto
Thessalicorum. Præcipue Donetti-
ni & celeres Ceraines. & in libro
septimo. Septem quidem Donet-
tini, verum octodecim Cares.

DORA est insula in sinu Persico,
ut & Strabo libro decimo sexto te-
statur, Demazena insulae cuidam
in sinu persico imperasse, quæ vo-
catur Dora. Insulanus vocatur Do-
rita; ut a Stagira venit Stagirita,
ab Abdera Abderita, ita etiam
Orus. [tradidit.] Si vero regio-
nis locum quis nomine debeat in-
duere, dicetur Doreus, ut So-
phenus, Araxenus, Nisibenus.

DORIUM est urbs una è tribus,
quarum meminit Homerus. Pte-
leum, Elus & Dorium. Sed Di-
cæarchus illas dicit esse quatuor,
& unam vocat non Pteleum, sed
Pteleas.

In libro primo de victu Græ-
ciæ; In terra Pelasgica Dorienfes
habitant cum ***

** Hic duarum paginarum, quæ discriptæ erant,
ejusdem vocis mentionem habentium hiatum
excipiebat tertia ejusdem quoque argumenti.

Γνώμην εἶχον τὴν Δοικίαν
ἐκπέμπειν πῆς ** Τραχινίους
βελόμοροι καὶ Δωρεῖσι ἡμω-
ρεῖν. Ἡρόδοτος ἥ ἐν τῇ α'. Πε-
ρι τῆς Δωρεῖς ἡγεῖς Φησὶ πολυ-
πλάνητον αὐτὸν καλῶν καὶ δεικνύς
ἐταῶς. Τὸ ἥ πολυπλάνητον κάρ-
τα. Ἐπὶ μὲν γὰρ Δελφικῶν βασι-
λεύας ὥκεε πρὸς Φθιώτην.
Ἐπὶ δὲ Δωρεῖς ἔκλειν τὸ ἵππο
τὸ ὄσαν τι καὶ τὸ Ὀλυμπιον χῶρον
καλεῖσθαι Ἰπταίων, ἐκ δὲ
Ἰπταίων ὡς ἐξάγει ἵππο
καθμέων, ἄγεσι ἐν Πίνδῳ Μα-
κεδόνι καλεῖσθαι, ἐνταῦθεν δὲ
αὐτῆς εἰς τὴν Δρυοπίδα μετέβη.
καὶ ἐκ τῆς Δρυοπίδος ἔταῶς εἰς
Πελοπόννησον ἔλθον, Δωρικὸν
ἐκλήθη.

καὶ οἱ Κρήτες Δωρεῖς ἐκα-
λεῖν. Δωρεῖς πὶ Τραχίαιες.
δοιοὶ Πελασγοί. Περι αὐτῶν ἱστορεῖ
Ἀνδραν. Κρήτες ἐν τῇ νήσῳ βα-
σιλεύουσιν. Πύκκου Φων τὸ Δω-
ρεῖς ἔκλειν, ἐρμήσαντα ἐκ
τῆς Θεσσαλίας πρὸς μὲν Δωρι-
κῶν καὶ Ἰπταίων καλε-
σθαι, ἀφικέσθαι εἰς Κρήτην καὶ
Δωρεῖων τι καὶ Ἀχαιῶν καὶ Πε-
λασγῶν, τὰ καταρράστων εἰς
Τυρρηνίας. Μέννη τὸ Δωρι-
κῶν τὴν Θεσσαλικὴν χώραν ἐκ
τῆς γῆρας φωνῶν Θεσσαλῶν
Διάτα, νικήσαντες, ὅτι ἐν

Ἀργῇ

Censebant deducere coloniam,
volentes ulcisci Trachinios & Do-
res. Herodotus vero in libro pri-
mo, De genere Dorico loquitur,
illud vocans erroneum, & ita pro-
bans. Illa vero gens assidue mul-
tumque fuit pervagata. Nam sub
Deucalione rege Phthiotidem in-
coluit: Sub Doro vero, Hellenis
filio, regionem, quæ ad Olfam
& Olympum jacet, Istiaotim no-
minatam: Ex Istiaotide ubi a
Cadmaeis fuit ejecta, coluit in
Pindo locum, quem vocant Ma-
cednum, inde rursus in Dryopi-
dem commigravit, atque ita in
Peloponnesum venit, Doricaque
cognominata est.

Et Cretenses appellabantur Do-
res. Dorensesque Trichaices, di-
vinique Pelasgi. De quibus Andro-
talem historiam refert. Cum Cres
in insula regnaret, Dorum,
filium Hellenis, profectum ex
regione Thessalica, quæ tunc Do-
ris, nunc vero Istiaotis appella-
tur, venisse Cretam cum Dorien-
sibus & Achæis & Pelasgis, qui
non sunt effusi in Tyrrheniam.
Doridis Thessalicæ meminit Cha-
rax in libro VII. ubi scribit de
Thessalo Æati, qui in Arne devicit
Bocotos. Thessalus vero ne quar-
tam

ἄρην Βοιωτός. ὁ δὲ Θεσσαλὸς
 ἔδωκε τὴν πτάρτην μίσθον τῇ ἐπα-
 νυμίας μετεβαλεν, ἀλλ' ἱσταιῶ-
 νιν αὐτῷ, ὡς πρὶν, καλεῖσθαι
 εἶασε. Κεῖται δὲ πρὸς δυσμῶν τῇ
 Πίνδῳ. Δῶρ δὲ αὐτῷ ὁ Ἑλλη-
 νος εἰληχε τὰ πρῶτα, καὶ Δω-
 ρὸς αὖτ' ἐκείνης ἐκαλεῖτο πρῶ-
 τρον, ὕστερον δὲ ἱσταιῶν μετω-
 νομάσθη.

ΔΩΡΟΣ πόλις Φοινίκης.
 ἑκαταῦσι Ἀσία. Μετὰ δὲ ἡ πό-
 λις Δῶρ. νῦν δὲ Δῶρα κα-
 λεῖται. Καὶ ἔτι τῶς ἱστορίας αὐ-
 τῷ καλεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἱστο-
 ρίας. Ἀπὸ τοῦ ἱερὸς μέγιστον
 Δῶρων πόλεως. Καὶ πάλιν. Ἀ-
 ζῶτα καὶ Δῶροις ἐκλεῖσθαι. Καὶ
 ἐν δὲ εἰναι ἡ γυναικὶ ἐν πόλιν
 Δῶρων. Καὶ πάλιν. ὅτι ἐν γυναι-
 κὶ ἐν τῷ Δῶρων. Καὶ Κλαυδίου
 ἱστορίας ἐν γ' Φοινικῶν. Μετὰ
 Κλαυδίου Δῶρα κεῖται βρα-
 χύτα πλὴν, Φοινικῶν αὐτῷ
 οἰκόντων, οἱ δὲ τῇ ἐκτετρῶν
 τῇ Λιγυῶν, καὶ τὸ περὶ
 ρας γόνιμον ἀνελθόντες, καλῶς
 αὐτοῖς ἀποδομήσαντο, καὶ πε-
 βαλόμενοι χάρακας ὡς ἐπὶ
 κεν αὐτοῖς τῇ ἐργασίας, π-
 μοῖοι τῇ πέτρῳ, καὶ τῇ
 ἐξαίρετων λίθων τὰ τεῖχη
 καταβαλόντο.

Καὶ τῇ ἐνορμον καὶ λὺ ὅπως

TE

tam partem cognominis mutavit,
 sed Istiazotin, ut ante, passus est
 appellari. Sita autem est ad occa-
 sum Pindi. Dorus vero Hellenis
 filius illam primo accepit forte, a
 quo Doris prius nominabatur,
 deinde est transnominata Istia-
 tis,

DORUS est urbs Phœniciz.
 Hecataeus in Asia. Deinde antiqua
 Dorus, nunc Dora vocatur. Et
 ita Josephus libro V. historiæ Ju-
 daicæ illam vocat. A Jordane us-
 que ad urbem Dora. & iterum.
 Terminantur Azoto & Doris. Et
 in libro quarto. Esse in urbe Doro
 aliquam mulierculam. Et ibidem.
 Quando tulit in Dorum. Et Clau-
 dius Iullus in tertio Phœnicico-
 rum. Post Cæsaream jacet Dora
 exiguum oppidulum, quod Phœ-
 nices incolunt: qui propter sa-
 xosa littora & genitalem pur-
 puram ibi convenerunt sibi que
 domos posuerunt: & vallos cir-
 cumposuerunt: Ubi ex animi
 sententia opus ipsis successit, se-
 cuerunt petram, & ex eru-
 tis lapidibus muros fundave-
 runt.

Cumque fodissent tutum por-
 tum

B 3

πᾶσφ αὐτῶν ἔγεντο, ἐπ' αὐτοῖς
 αὐτῶ τῇ πατρὶα γλώσσῃ Δω-
 ρα καλεῖται. Οἱ δ' Ἕλληες ἀχρε-
 ῖς τ' Φωνῆς ἀπαρτοφῶρα καλεῖν
 ἀρχαῖντα Δῶρον τ' πλιν. Καί
 ἄλλοις ἐστὶν Δῶρον τ' Ποσειδῶ-
 νος οἰκιστὴν αὐτῆς γενομένην·
 Καὶ Ἀρτεμίδωρος Δῶρον πλὴν
 πόλιν οἶδεν ἐν Ἰππομῇ τ' ἰαί.
 συνεχεῶς δ' ἐστὶ ἐράτωνος πύργος.
 εἴτα ἐν Δῶρῃ Ἰππὶ χειρὸν σπειδὸς
 πῖπε κείμενον πολιτισμῶν δό-
 χουμένης ἔρεος ἔκκαρμῆλιν. Καί
 ἐν β'. γεωγραφικῶν πλὴν αὐτῆς.
 Ἀπολλοδώρος τ' Δῶρον καλεῖ ἐν
 χρονικῶν δ'. Εἰς Δῶρον ἔσαν
 Ἰππυλατίη πόλιν. Καὶ Ἀλέ-
 ξανδρὸς ἐν Ἀσίᾳ.

Δῶρὸς τ' Ἀγχιάλος τ' Ἰσπὴ
 περὶ ἔχουσι θαλάττη.

Καὶ Χάραξ ἰαί. Τριφῶν,
 ἐν Δῶρῃ τ' καὶ ἄλλῃς Συρίας πό-
 λιν πολιτικῶν ἐστὶν. Ἰαί. Ἀντιό-
 χος, ἐστὶν ἐν Συρίᾳ Πτολεμαῖδα τ'
 ἄλλῃς γενομένην. Τὸ ἔθνικόν
 Δωρεῖος, ὃ ἐστὶν δύο καταλήξε-
 ον ἀναλογεῖται, τῇ μὲν Δῶρῃ
 Δωρεῖος, ὡς Σπύργος σπυργι-
 ρίτης, ὡς ἄρη. Τῆς δ' αὖτε Δῶρος
 ὁμοίως Δωρεῖος. Σκίρ. Σκι-
 ρίτης, Χῶρος. Χωρεῖος, Μέ-
 σος. Μισίτης, Κοπίος. Κοπίτης,
 Διολχος. Διολκίτης. Πανσυνίας
 ἢ ἐν τῇ τ' Πατρίδι αὐτῆς κτί-

ση

tum, illam a patria lingua appel-
 laverunt Dora.

Græci vero quatenus vox est pro-
 latu facilis, vocant Doram urbem
 opulentam. Quidam etiam tradunt,
 Dorum, filium Neptuni, fuisse ejus
 conditorem. Novit & Artemido-
 rus Doram urbem in epitome un-
 decim librorum. Continua vero
 est Turris Stratonis, deinde est
 Dora oppidulum situm in regione,
 quæ habet formam peninsulæ, ubi
 incipit mons Carmelus. Et in no-
 mo Geographicorum idem habe-
 tur. Apollodorus in quarto Chro-
 nicorum vocat Dorum. Ad Do-
 rum, quæ est maritima urbs. Et
 Alexander in Asia.

*Doro Ἰσραὴλ que maris vastum prætexi-
 tur æquor.*

Et Charax undecimo. Trypho,
 cum ab Antiocho obsideretur in
 urbe Coele-Syriæ Doro, fugit
 Ptolemaidem, quæ vocatur Ace.
 Ejus gentilitium est Dorita, quæ
 analogia duabus terminationibus
 respondet, Vocabulo quidem Do-
 ra Dorita, ut Stagira Stagirita,
 quemadmodum a me dictum. Si-
 militer a Dorus est Dorita, a Sci-
 rus Scirita, à Chorus Chorita,
 à Mefus Mefita, à Coptus Coptita,
 à Diolcus Diolcita. Pausanias ve-
 ro in ortu Patriæ suæ ipsos vocat
 Do-

σὴ Δωρεῖς αὐτὰς καλεῖ, τῇδε
γράφω. Τύριοι Ασκαλωνίται
Δωρεῖς Ῥαφανεῶται. ὥς πε-
ρὰ τῶν Δωρον τὸ Δωρεῖς εἶναι,
ὡς αὖ ἐν τῷ Δωρεῖς, ὡς δὲ Χή-
σιον τὸ Χησιδός.

Ἐστὶ Καρίας Δωρεῖς πόλις,
ὡς συγκαταλέγει τὴν πόλιν τὴν
Καρυαίς Κραπύρος ἐν τῷ περὶ
ψηφισμάτων γ'. Καρυὰς Φό-
ρεῖς Δωρεῖς, Φασελίται.

ΔΟΤΙΟΝ πόλις Θεσσα-
λίας, ὅπερ μετόικησαν οἱ Κνίδιοι,
ὣν ἡ χώρα Κνιδία. Καλλιμάχῳ
ἐν ὕμνοις. Οὐπωτ' αἰ Κνιδίαι,
ἔπ' Δωρίον ἱρὸν ἔβαιον. ἐκλήθη
τὴν Δωρίαν τὴν ἑλάντα. Φερε-
κύδης τὴν Δωρίαν τὴν Ἀστερίαν
ἐκ Ἀμφικτυόνης, τὴν Φθίαν. ὡς
τὴν Ἀρχιῶν τὴν Δωρίαν τὴν Νεώναν
τὴν ἑλλαντίαν. Μνασεύς τὴν Δω-
ρίαν τὴν Πελαγίαν.

Ἐστὶ τὴν πεδίον αὐτὸ καὶ ἑαυ-
τὸ ἰδίους ὄρεσι περιεχόμενον. ὁ
πλίτης Δωρεῖς. Σόφοκλῆς
Λαρυσσαίοις. Καί μοι *** ἐλ-
πνὴν ἐπὶ τῇ Δωρίαν ἀνὴρ ἀγχι
περὶ τὴν ἐλαφρόν ἐν δυτικῇ
μακρῇ ἐν Λημνίαις περὶ τῆς
Φερικίδας δ', Ἀδμητος ἡ δὲ ὁ Δω-
ρεῖς Λαπίθης Κορωνός. Τὸ
ἡλυκὸν Δωρεῖς. Ρίανος ἐν δ'
Μεσσηνιακῶν, Ἀνδρῶν εἰσαίμε-
ν.

Dorientes, ubi ita scribit. Tyrii
Ascalonitæ sunt Dorientes Rha-
phaneotæ. Et ut sit a Dorus Do-
rius, ita ab hoc erit Dorientis,
quemadmodum a Chesium Che-
sientis.

Est Dorus etiam urbs Cariæ,
quam Craterus inter urbes Carices
enumerat, in libro tertio decreto-
rum. Caribus vectigal solvunt Do-
rus & Phaselitæ.

DOTIUM est urbs Thessaliæ,
quo commigraverunt Cnidii, quo-
rum regio Cnidia. Callimachus
in hymnis. Nondum habitave-
runt in Cnidia, sed adhuc in Sacro
Dotio. Vocarunt autem à Dotia
filia Elati. Sed Pherecydes dedu-
cit à Dotio, filio Asterii & Am-
phictyones, quæ fuit Phthii filia.
Archenus vult a Doto filio Neoni,
qui fuit filius Hellenis. Mnaseas
deducit à Doto filio Pelasgi.

Planicies vero ejus est propriis
montibus per se contenta. Civis
dicitur Dotientis. Sophocles in
Larissæis. Et mihi projicienti Vir
Dotientis celer appendit in defor-
mitate & priore Lemnico exfilio.
Pherecidas vero ait: Admetus &
Coronus Dotientis Lapitha. Ejus
fœmininum est Doteis. Rhianus
in quarto Messeniæcorum: Ora-
tionem sciens venit ad mulierem
Do-

Ἰδοὺ τὴν ἱστορίαν. Καὶ
 Δωπας ὡς Ἰλίου ἔργου. Σο-
 φροκλῆς ἐν Πηλεῖ. Βασιλῆος
 χώρας τὴν Δωλιὰν. Καὶ Ἀ-
 πωλλοδότης ὁ Ῥόδιος ἐν Ῥόδῳ
 κτίσας. ὅσα περὶ αὐτοῦ ἔγραψε Δω-
 λιὰς. ὡς ἄλλοι καὶ ἄλλοι ἄσμο-
 νίης. Καὶ Ἀντίμαχος ἐν β' Λύ-
 δης. Φόροντας γαίης ἐκ τοῦ
 Δωλιὰς. Καὶ ἕτερον Δω-
 λιον. Διονύσιος ἐν α' Τηαννί-
 δος. Καὶ κελεύων Σπερχιδὸς
 ἔχασσε Δωλὴν Τέμπεα. Καὶ τὸ
 ἐνικὸν τῷ β'. Καὶ κενὸν κρότησε
 λέβης ἀπὸ Δωλίου Ἄργου. Ἐ-
 κλήθη δὲ Δωλὶον ἀπὸ Δώτου τοῦ
 Πελασγῆος πατρὸς, ὡς Ἡρώδης
 νὸς ἐν η'. Δῶτος δὲ ὁ Πελασγῆς
 ἀπὸ τῆς Δωλίου πεδίου. Ἐκ πε-
 ρετῆς πίνω ὠρεῖς ἐν τοῖς ἐθι-
 κῶς τῆς γαίης. Καὶ τὰ περὶ
 θάμνους ἐν Δωλὶᾳ περιεργα-
 τῶν ἔργων. Πάλιν Ἡσίοδος
 Δωλὴν ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν
 τετυφῆσθαι. συντάσσας δὲ τὰ τοῦ
 περὶ ὁμογενοῦς φησὶν οὕτως.
 περὶ τῶν ἐθνικῶν.

Ἐπὶ γὰρ ἔστιν. Οὐδὲ ὡς ἡ Καλ-
 κηδὼν καὶ Καρχηδὼν καὶ τὰ πει-
 ῶα λέγονται. Ἡ μὲν γὰρ Δωλὴ ἔστι Λ.
 περὶ τὸ Πόντον, ἡ δὲ Δωλὴ ἔστι Ρ.
 περὶ τὴν Λιβύην. ἡ μὲν γὰρ περὶ
 τὴν Δωλὴν διὰ τὴν Δωλὴν πολλὰν
 μαρτυρίαν, ἕτερον Δωλὴ ἔστι Ρ.
 Δωλ.

Dotiensem & perfecit. Item Do-
 tias dicitur, ut Ilias ab Iliensi. So-
 phocles in Peleo. Rex terræ Do-
 tiadis. Apollodorus Rhodius in
 creatione Rhodi. Quanta opera
 struxerunt in terra Dotiade priores
 Asmoniensēs. & Antimachus in
 secundo Lydiæ. Egentes extra
 terram Dotiadem. Et Dotium est
 neutrius generis. Dionysius primo
 libro de gigantibus. *Tempea*
Sperchium possidebant Dotia flu-
men. Ejus singulare est in libro
 secundo. Et vacuum pulsavit lebes
 apud Dotium Argos. Dotium
 verò nomen habet a Doto filio Pe-
 lasgi, ut testatur Herodianus li-
 bro octavo. Dotus est filius Pe-
 lasgi, à quo campus Dotiensis.
 Ex abundanti Orus in gentilitiis
 hæc scribit. Quæ Thamyris in
 Dorio est Passus, describit Poeta.
 Præterea Hesiodus tradit in cam-
 po Dotiensi illum excæcatum.
 Primitiva enim gentilitiorum sic
 volunt duobus modis scribi.

Igitur citat autorem. Non enim
 ista dicuntur ut Chalcedo & Car-
 chedo. Nam urbs scripta per L est
 ad Pontum, scripta per R est si-
 ta in Libya. Nos proponimus,
 quæ multis testimoniis probamus,
 aliud Dorium per R. & aliud Do-
 tium

Δώριον, & ἕτερον πρὸς Διὰ & τὸ
Δώριον.

Στεφάνου Γραμματικῷ Κων-
σταντινουπόλεως πρὸς πόλεων, νή-
σων τε & ἐθνῶν, δῆμων πρὸς τό-
πων, & ὁμωνυμίας αὐτῶν &
μετωνομασίας, & τῇ ἐκτεθει-
μασμένῃ ἐθνικῶν τε & τοπ-
ικῶν & κτηλικῶν τε ὀνομασίᾳ

tium per T. Hic fragmentum finie-
batur, & ejus titulus incipiebat.

Stephani Grammatici Constan-
tinopolis, de urbibus, insulis,
gentibus, populis & regionibus:
item de homonymia & trans-
mutatione ipsarum; & productis
inde nominibus gentilitiis, locali-
bus, & possessivis.

C

Ei-

Βιβλίον ια'. ὁγδοήκοντα κεφάλαια. Τὰς πύδας.

Liber undecimus, capita octuaginta, quæ sunt.

Ἑσρες.	ἔθνη.	Ἐλαίς τῆς.	πόλις.
Ἑβόρας.	πόλις.	Ἐλαίς.	πόλις.
Ἑβραῖσι.	ἔθνη.	Ἐλαίῃσα.	νῆσος.
Ἑβρων.	πόλις.	Ἐλάπια.	πόλις.
Ἑβραδαί.	κώμη.	Ἐλαύα.	Φρεσά.
Ἑβελᾶνες.	ἔθνη.	Ἐλαφόνησος.	νῆσος.
Ἑγγυῖον.	πόλις.	Ἐλβέστι.	ἔθνη.
Ἑρρεπ.	πόλις.	Ἐλβοντίς.	πόλις.
Ἑγρεά.	πόλις.	Ἐλβώ.	νῆσος.
Ἑγχελαῖς.	ἔθνη.	Ἐλγ.	πόλις.
Ἑδδανα.	πόλις.	Ἐλέα.	πόλις.
Ἑδβησων.	πόλις.	Ἐλέια.	χωρεῖον.
Ἑδεσα.	πόλις.	Ἐλέινα.	τόπος.
Ἑδεμαῖοι.	ἔθνη.	Ἐλένη.	νῆσος.
Ἑδρα.	ἡ καθέξου.	Ἐλδθραι.	κιλικίας μέρος.
Ἑθνέαι.	ἔθνη.	Ἐλδθραι.	πόλις.
Ἑδομώη.	πόλις.	Ἐλδθέρων.	πόλις.
Ἑζιλ.	Φρεσά.	Ἐλδθέρης.	πόλις.
Ἐλάστον.	πόλις.	Ἐλδθέρισκος.	πόλις.
Ἐληθαί.	πόλις.	Ἐλδθέρνα.	πόλις.
Ἐνατι.	πόλις.	Ἐλδσσις.	δήμος.
Ἐρεπαδύ.	δήμη.	Ἐλδύιοι.	ἔθνος.
Ἐκαοίμεια.	τόπος.	Ἐλεφαντίνη.	πόλις.
Ἐκαλη.	δήμη.	Ἐλεών.	πόλις.
Ἐκατησία.	πόλις.	Ἐλιβύργη.	πόλις.
Ἐκατίννησι.	νῆσος.	Ἐλίκη.	πόλις.
Ἐκατμπυλον.	πόλις.	Ἐλίμεια.	πόλις.
Ἐκβάτανα.	πόλις.	Ἐλινοί.	ἔθνος.
Ἐλαία.	πόλις.	Ἐλίζοια.	νῆσος.
Ἐλαίς.	δήμη.	Ἐλίκυσι.	ἔθνος.

Ἐλα.

Έλα.	χωρών.	Έλος.	πόλις.
Έλλας.	πίλις.	Έλαιοι.	εἶδος.
Έλλαιόπολις.	πόλις.	Έλαιο.	πόλις.
Έλλαιικόν κ' καρκόν.	τόπος.	Έλπια.	πόλις.
Έλληωντοπος.	ή χώρα.	Έλυμᾶα.	χώρος.
Έλλοπα.	ή χώρα.	Έλυμνιον.	εἶδος.
Έλλόπον.	πόλις.	Έλυρος.	πόλις.
Έλμαυίκη.	πόλις.	Έλωρος.	πόλις.

* * * * *

Reliqua, olim typis descripta, deerant, sequebantur versus
Græci, harum membranarum auctorem significantes.

Σφάλματα καλλιγράφων πλωύθωια μύρια φώγων,
Χερσὶν εἰς θεόφιλος ὅλας ἐγράψατο βιβλῆς,
Τῶν πεπικῶν Στεφάνοιο σφῆς ἐζόντα μελίτης.

Et paulo inferius.

Ἐαρες ἔθνος Ἰνδικόν τ' μὲν Δι-
ελάδα Διονύσω πολεμούντων.
Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν Δ. οἱ
ἦ θοῶς παργύροντο Διονύσε κ'
Θήβης.

Eares gens Indica, ex illis qui
cum Diria de bellaverunt contra
Bacchum. Dionysius in quarto
Bassaricorum. Cito autem illi præ-
cefferunt Dionysum ad Thebam.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

SAMUELIS TENNULII

Notæ in

FRAGMENTUM STEPHANI

Ex membranis

Bibliothecæ Seguierianæ deprompti.

Quanquam plurima incuriosæ suorum ætates omitant, superantia etiamdum clarorum ingeniorum monumenta vix evolvant, atque fastidiant; absentium tamen & amissorum desiderio tenentur. Hic morbus unus animos invasit, ut pretium nullum ponatur valetudini, nisi postquam cum illa in gratiam fuerit redeundum: laudantur interim, qui experimentis & durante per similes dissimilesque casus observatione succurrunt infirmitatibus, quibus tam varia elementorum compago hominem damnavit; ita de literis male mereri negant, qui, quantum in ipsis, nihil antiquitatis perire sinunt. Cum ante trimestre spatium excurrissem Parisios, Petrus Blasius Insignis & Cathedralis Ecclesiæ Lingonensis, ac Sacrosanctæ Capellæ Regalis Palatii Parisiensis canonicus, Petri Seguierii Franciæ Cancellarii Bibliothecarius, omni scientiarum & virtutum genere ornatissimus, peregrinis hospitalissimus, pro veteri ami-

citia me mittebat in possessionem hujus fragmenti. Id duobus quaternionibus contentum, antiquam manum redolens, multorum manibus tritum (sed qui aut sensum non assequerentur, aut aliis curis distingerentur) ut proferrem, magni viri auctores fuerunt, si in quem alium usum, certe ut, quod Xylander tanquam ex tripode Apollinis cecinerat, nobis non Stephanum sed ejus epitomen esse affirmaretur.

Quæ enim in hoc fragmento verbi gratia de Dodone dicuntur, eorum vix tertiam partem habet vulgata editio: præterea compluribus locis, ut monuit Xylander, alio lectorem rejiciens, ubi sit ejus, de quo queritur, explicationem inventurus, aut plane frustratur, aut rudem dimittit.

Fol. 1. *Στρατὸς* Latinis est Stratus, verum non in Achaia ponitur, sed in Ætolia a Livio lib. XLIII. c. 21. *Stratus validissima tum urbs Ætolie erat. sita est super Ambracium sinum, prope amnem Acheloum.* In Acarnania a Mela l. 2. c. 3. In Æto-

lia Naupactos, in Acarnania Stratos oppida. Pausanias Paleam etiam nominatam olim Dumam tradidit.

Δύμη] ejusdem nominis urbs etiam in Thracia a Ptolomæo ponitur.

Ἐφορ[us] citatur hic autor in ἄλλαν[de] a Stephano.

Fol. 2. Ἐν βοιωτικῇ] ms. habet. Ἰβοιωτοί. Græcum jota, quod in editionibus diphthongis subjicitur, in hoc codice jungitur literis. Est hic dativus proprii nominis, Οἰβώτα, quem Olympiade sexta stadium vicisse refert Pausanias l. vii. f. 429.

Ἀνελομένην νίκην] Cicero l. 16. ad Att. ep. 16. dicit auferre decretum. Plautus in Rudente. Auferre litem pro obtinere causam. Cicero 1. in Verrem c. 38. Auferre a iudice, quæ vis, in reum.

Philistus] sæpe citatur a Stephano, & tredecim libros de rebus Siculis edidisse traditur.

Βοιωτῶν] credo eundem esse, quem Pausanias modo vocavit Οἰβώτα.

Καλλικόν[us] hic fluvius est inter Dymen & Triteam. Strabo l. viii.

Βυπρασία] urbs, fluvius, & regio est in Elide hoc nomine.

Ἀσωπίδα] Plinio lib. iv. c. 5. vocatur hæc regio Ἀσωπῆς.

Βοιησίμυ[us] derivatur a Βοιῆη Cretæ & Macedoniæ urbe.

Antimachus] laudatur a Quintiliano l. x. c. 1. Contra in Antimacho

vis & gravitas, & minime vulgare eloquendi genus habet laudem. Ejus Thebais plurifariam a Stephano adducitur. Colophonius fuit, scripsit de Homeri patria, genere, ætate, & poësi, teste Tatiano λίγυ πρὸς ἑκκηνάς. §. 48. fuit Stesimbroti discipulus secundum Suidam.

Fol. 3. Ἀπκινῆσιαν αὐτό] Ms. Ἀπκινῆσιαν αὐτό.

Μέλισσα] Apollodorus libro secundo illam non Epidamni sed Oceani filiam tradit. Pausanias in Corinthiacis ejus patrem Patroclum, & maritum Periantrum vocat. Constantinus Porphyrogenetra l. 2. themate 9. patrem Epidamnum heroem antiquum.

Fol. 4. Πίζονικόν] hujus finis & urbis Lissi meminit Ptolomæus.

Dexippus] Stephanus in ἑλερ[us]. Constantinus qui totum hunc locum descripsit l. 2. them. 9. Χερρονικῶν legit.

Transnominata est Dyrrachium] Mela l. 2. c. 3.

Romani nomen mutavere, quia velut in damnum ituris omen id visum est.

Δυσερχιον] Eustathius in Dionysii ἐπὶ ἀθήνησιν inde etiam probat notationis rationem. ἐπὶ τὰ Κεραυνία ὅρη κείμεν καὶ ἡ τῆ νεῦς ἡπίονα μητρόπολις, ἡ ποτε καλεμένη Ἐπίδαμνος, ἡπὶ τὸ Δυρράχιον, δηλῶν ἐκ τῆ πειανύτης κλήσεως τῆ ἑ τὸ πῶς περαχύνθη. Δυσερχιον γὰρ ἐστίν, ὃ ἐστὶ δυσέροχον. Ad Ceraunios montes sita est Epiri novæ metropolis, quæ Epidamnus olim dicebatur,

batur, nempe Dyrrachium, loci insuperabilis asperitatem præ se ferens hac appellatione.

Tburium] est urbs Italiæ, nativitate Augusti, exilio Alcibiadis & morte Alexandri Epirotæ clarissima.

Drilon] Plin. l. 3. c. 22. *Amnis Drilo*, superque eum oppidum civium Romanorum *Scordia*, a mari XVIII. M. pass.

Κάδμος] Cadmus & Hermione in serpentes conversi Illyriæ urbi dederunt nomen *Encheliæ*. Lucanus l. 3. v. 189.

Et nomine prisco

Encheliæ versi testantur funera *Cadmi*.

Fol. 5. *Βάλαγρος*] citatur a Stephano ejus Macedonica historia in *ἐλθελος* & *ἀμολέος*.

Παυσανίας ἢ] Locus *Paufaniæ* est in libro 6. *Eliacorum* f. 363.

Phlegon] testibus *Origene* in *Celsum* l. 2. & tractatu 35. in *Matthæum*, *Chronica*, *Suida* mirabilia scripsit; *Photio* fuit *Trallianus*, & vixit *Adriani* tempore.

Fol. 6. *Δωδώνης μεδών*] *Medeών*, quæ est urbs *Epiri*, non posse legi constat ex *Hom. Iliad* π. 234.

Διονύσιος] est scriptor urbium, cujus meminit *Strabo* l. 12. f. 566. sæpe & a *Stephano* citatur.

Selli] alias *Helli* dicuntur, denominaverunt a se *Hellopiam* in *Dodone*. *Lucanus* l. 3. v. 180.

Quercusque silentes
Chaonio veteres liquerunt vertice *Sellæ*.

Hercules in *Trachiniis Sophocleis* v. 1183. ait se ingressum *Lucum Sellorum*, & a quercu accepisse oraculum de morte sua. *Strabo* l. 7. f. 328. a paludibus, quæ *Græcis* ἐλν, sunt circa templum *Jovis*. *Ἐπιεκληθεῖς*] est invocasse nimirum *Jovem*.

Ἀμφὶ καὶ Σεκοῖς] est versus *Homeri Iliados* π. v. 235.

Ἀμφὶ ᾧ Σεκοί.

Σοὶ ναῖς ὅς ἐστι φῆμι, ἀντιπέντες χαμαιεύον.

Fol. 7. *Φηγὸς ἐμαντεύον*] quercus vaticinabatur. *Virgilius* in *Culice*.

Quam comitabantur, fatalia carmina, quercus *Ovidius* 3. *Amor. eleg.* 9.

Sed glandem quercus, oracula prima, ferebant. oracula illa non minus quam *Delphorum* fuerunt clara.

Suidas] cum editus *Suidas* sæpe citet *Stephanum*, sed *Stephanus* hunc, erit *Suidas* scriptor *Theffaliorum*, de quo *Strabo* l. 7. f. 329.

Cineas] in *ἰδυεῖ* a *Stephano*, a *Strabone* l. 7. f. 329. citatur.

Ἀπὸ Δωδώνος πτερεῖς] editio habet *Δώνος*.

Technicus] Hic est *Technicus* *Apollonius*.

Ἐν Ἰταλίᾳ] *Dodonæ* *Italicæ* præter autorem nemo meminit, quod sciam.

Fol. 8. *Ὀδυσεὺς Ἀκαιοπολλῆγι*] ista *Tragœdia* *Sophoclis* nusquam existat: meminit tamen ejus *Hesychius* in *ἐλαϊδέσσαι* & *Ἀθηρόεσσαν*, quos

nobilissimus Grævius suppeditabat.

Callimachus] adverbium Δωδώνη est apud Callimachum in Delum v. 285.

Ἠρώχαιλον] annon ὀρέειχαιλον, quæ vox est in Palladis Lavacro. v. 19.

Ζεῦ] Iliad π. v. 233.

Per O] Strabo. Δωδὼ ἢ ἘΔωδώνην ἄλλος ποιητής.

Fol. 9. Αθηναίη] ita lege cum edito versu 527. lib. 1. Apollonii, quanquam in Ms. sit Ἀθηναίης. Apollodorus lib. 1. Biblioth. tradit Minervam proræ navis Argo adaptasse tabulam vocalem ex fago Dodonidis sylvæ.

Ἐν ἄλλω] Ms. ἄλλου.

Ἀέθης] 3. Æn. v. 466. Strabique capitis

Ingens argentum Dodonæque lebetas.

Σπίλοιβ] Hic numerus non erat in textu, sed in margine codicis.

Fol. 10. Χαμερὶς τῆς Δωδώνης] quæ est tempestatibus, ideoque ventis & motibus æris obnoxia, ut flagellum æneo vasi impingatur. Homerus in Bœotia v. 257. vocat δουχίμερον.

Δωδωνέον] Ms. Δωδώνεον.

Fol. 11. Rhianus] fuit poeta græcus. Sueton. in Tiberio c. 70. Fecit & græca poemata, imitatus Euphorionem & Rhianum & Parthenium.

Στραβὼν 15] ita legendum in notis ad Strabonem l. 16. 767. ubi hic locus exstat, monnit Casaubonus, licet Ms. & editio Stephani habeant ἡ.

Δεμαζήνη] Strabo omissa quintiliter mutata in Δ, & legit Ἀμαζήνη Ἄρος] est scriptor, qui fol. 16 hujus fragmenti citatur.

Homerus] est vers. 594. Iliad. 3. meminit & Lucanus l. 6. v. 352. Ptoleusque & Dorion ira

FleBILE Pieridum. Sic codices Hermolai & Academiæ Salmanticensis habent; Vossius tamen ad Melam legit *Dorion*, quia Hesiodus (ut videre est fol. 16. hujus fragmenti) tradit Thamyrim excæcaturum in Thessaliæ Dotiensis campo. Ergo Homerus errat, qui in Peloponneso ait, & Lucanus corrigendus. Cum fabula sit historica incerta, admittit diversas narrationes & circumstantias, nec esset fabula, si inter omnes ejus prædicata convenirent. Non major hic de locopugna, quam de numero liberorum Niobes, non confusio, quam de Scylla Nisi & Italica. Faciat Lucanus cum Hesiodo, Vossius tamen citatum a Stephano Orum contra se adducit. Τα πάλ' ὁράμεν ἐν Δωδώνῃ.

Hinc scilicet docemur *Dorion* legi. Atqui primitiva gentilitiorum duobus modis scribi probabatur, h. e. quod dicebat Pintianus, cum in Græcia multa sint loca, non duplicia solum, sed triplicia & plura eodem nomine dicta, ut Thebæ, Argos, Orchomenos, Ptoleion & hujusmodi, ita etiam duplex *Dorion* fuisse, alterum Peloponnesi, alterum Thessaliæ. Si contra Homerum Vossius, pro Home-

stat ipse Strabo l. 8. f. 350. Nam
Thamyris Thracem pervenisse
Peloponnesi Dorium, & ibi a Mu-
sae arte canendi spoliatum. Quid
um constet inter omnes autores ex
Thessalia Dorienfes venisse in Pe-
ponnesum, imo ipsam Thessa-
liam appellatam Doridem, ob
quam Dorion in illa fuisse non cre-
amus, causa nulla est. Licet tot
urbes de Homeri patria certaverint,
ut sibi Herculem asseruerint, au-
toribus tamen apud posteros consti-
tuit fabularum ratio, nec dica est
scripta nisi ab imperitis.

Τέσσαρας] Hinc Andro apud
Strab. l. 10. f. 476. vocat τεσσαρῶν
αἰδῶν.

Fol. 12. Herodotus] lib. 1. c. 56.
Δωρεῖες τε Τετραίχες] est versus
Homeri Odyss. τ. 177.

Χάραξ] Plurimum Stephano
dest, ut hic & fol. 14. vide Vossium
3. Histor. Græc.

Αἰάτης] annon Λιακῆ? Nam
Eacidae Thessaliam coluerunt.

Fol. 14. Κοπίος] est urbs in The-
baide Ægypti, Strabo lib. 16. f. 781.

Fol. 15. Callimachus] in Cererem
v. 24.

Λαλασαίσις] Hujus Tragediæ
Sophocleæ meminerunt Stobæus in
sermone centesimo vigesimo quar-
to, Hefychius in extremo libro, in
ὤς, Athenæus lib. 11. ο' ὃ ὡς Σο-
φοκλεῖ ἐν τοῖς Λαλασαίσις ἀκείστος.
Vide divinum Casaubonum, qui l. 7.
c. 4. ad Athenæum omnium Sopho-
clis tragediarum titulos recenset.

Fol. 16. Δῶπον Ἄργος] non modo
Græcis, etiam Latinis est neutrius
generis. De eadem urbe (est enim
Argos Hippium Plin. l. 3. c. 11. Am-
philochium lib. 4. c. 1. Dipsium lib. 4.
c. 5.) loquitur Lucanus l. 6. v. 356.

Atque olim Larissæa potens, ubi no-
bile quondam.

Nunc super Argos arant.

Ποιητῆς] est Homerus Iliad β. 595.

Πεδίω] Dotii campi meminit
Strabo l. 9. f. 442.

Fol. 18. Ὀγδοήκοντα] Ms. οἷ πα.

Fol. 19. Θέλης] & Callimachus sin-
gulari numero effert v. 88. in Delum

Θέλη, τίπτε τάλαινα τ' αὐλῖκα πό-
τμον ἐλέγχεις;

τὸν γὰρ ρυθμίζει Τεννάλι, ἡματι κοσμεῖ
Στήθ' ἐπ' ἀλλοτρίῳ φωτὶ πυκαζόμεν.
Οὐδὲ μάτην αὐτὸς πλάγχθη κατ' ἀπίρονα γαῖαν
Πανταχόθεν μυστῶν χάραγ' ἐφικόμεν.

PHILIPPUS LE PRIEUR.

7762.

11-95596.

